

Калоян — Ефросина, ако това, което говориш е верно —
никога няма да мога да ти се отплатя...

Ефросина — Нали ще носиш винаги пръстена ми и ще ме помниш?

Калоян — Да.

Близа Теофил.

Теофил — Къде е домоуправителя, пазачите?

Ефросина — Пратих ги за сирийско вино.

Теофил — А Адриан не е ли с теб, Йоанис?

Калоян — Адриан е в Силиври.

Теофил — Ти си била болна, Ефросина. Тъй се говори в двореца.

Ефросина — Но щом видях княза, оздравях. Не изглеждам ли
добре?

Тя го обръща към себе си и прави знак на Калоян,
който хваща ръцете му отзад и го връзва

Теофил — Но какво има?

Калоян — Не бой се. Нищо лошо няма да ти сторя. Прости ми,
но ако тази нощ не избягам трябва да умра. Дай ми
наметката си, меча и пръстена с печата на Каламодиос.
Ако не си съгласен ще ги взема насила.

Близа Пулхерия уплашена.

Пулхерия — Стратор Адриан...

Ефросина — Аз ще го посрещна!

Двете жени излизат.

Теофил — Отвържи ме, Йоанис! Аз умея да мълча. Аз съм ти
приятел. Аз те ^{те} обикнах повече от брат още първия
миг, когато те видях...

Калоян — Не мога. Прости ми. Ще трябва да останеш тук дока-
то напусна града.

Връща се Ефросина.